

nie ocena wyniku i przebiegu służby wypadnie ujemnie dla kandydata, należy go ze służby zwolnić.

Ocenę o wyniku i przebiegu służby przygotowawczej wydaje komisja kwalifikacyjna na podstawie opinii przełożonych kandydata.

§ 5. Po ukończeniu służby przygotowawczej z wynikiem zadowalającym, kandydat winien się poddać egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu przed komisją egzaminacyjną.

O dopuszczeniu do egzaminu decyduje komisja kwalifikacyjna.

W razie niepoddania się egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu, kandydat nie może być mianowany na stanowisko I kategorii.

§ 6. Celem egzaminu dyplomatyczno-konsularnego jest sprawdzenie umysłowego poziomu i uzdolnienia kandydata do służby na stanowiska I kategorii w dziale służby Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Egzamin składa się z następujących przedmiotów:

1) język angielski lub niemiecki, lub zamiast jednego z powyższych dwa inne języki obce poza językiem francuskim,

2) historia (nowożytna) dyplomacji,

3) geografia polityczna i gospodarcza,

4) ekonomika Polski i świata,

5) prawo międzynarodowe prywatne,

6) prawo międzynarodowe publiczne,

7) organizacja polskich władz i urzędów ze szczególnem uwzględnieniem prawa i praktyki konsularnej.

Egzamin z niektórych przedmiotów może być składany na piśmie według życzenia komisji egzaminacyjnej. Kandydat obowiązany jest do zdania w języku francuskim części egzaminu z prawa międzynarodowego publicznego i prywatnego, albo części egzaminu z historii dyplomacji; w innym języku obcym — jednego z przedmiotów ekonomicznych.

Kandydat może być zwolniony przez komisję egzaminacyjną z jednego lub z więcej przedmiotów egzaminu w razie, jeżeli ukończy dodatkowo (podług § 2) szkołę specjalną, krajową lub zagraniczną, której świadectwo stwierdza zdanie tych przedmiotów.

§ 7. Rezultat egzaminu dyplomatyczno-konsularnego określa się jako:

a) dobry z odznaczeniem,

b) dobry,

c) dostateczny,

d) niedostateczny.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu komisja egzaminacyjna oznacza termin powtórnego egzaminu; termin ten jednakże nie może przekraczać roku.

W razie ujemnego rezultatu powtórnego egzaminu kandydat nie może być mianowany na stanowisko I kategorii.

§ 8. Minister Spraw Zagranicznych wyda instrukcję dla komisji egzaminacyjnej wraz ze szczegółowym programem egzaminów.

§ 9. Urzędnicy mianowani do odwołania (pro wizoryczni) w razie zamiaru mianowania ich na sta-

łe mogą być przez Ministra Spraw Zagranicznych zwolnieni od egzaminu wstępnego i od służby przygotowawczej, jeżeli przesłużyli co najmniej 1 rok w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, winni jednak poddać się egzaminowi dyplomatyczno-konsularnemu.

Urzędnicy o których mowa w poprzednim ustępie, zajmujący stanowiska od VI st. sł. wzwyż, oraz urzędnicy mianowani na stałe, którzy w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 190) obowiązani byli do złożenia egzaminu dyplomatyczno-konsularnego, a egzaminu tego nie zdali, mogą być w wyjątkowych wypadkach zwolnieni od całego lub części egzaminu dyplomatyczno-konsularnego przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych.

Przepisy powyższe stosuje się analogicznie do pracowników kontraktowych oraz do urzędników II kategorii w razie ich przejścia do kategorii I.

§ 10. Obowiązkowi składania egzaminów, przewidzianych niniejszem rozporządzeniem podlegają zasadniczo również osoby, przechodzące do służby Ministerstwa Spraw Zagranicznych z innego działu Zarządu Państwowego i innego rodzaju służby państwowej.

Minister Spraw Zagranicznych władny jest zwolnić je — jeżeli chodzi o stanowiska od VI st. sł. wzwyż — od egzaminu wstępnego. Rada Ministrów zaś może na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych zwolnić, w wyjątkowych wypadkach takie osoby również od całego lub części egzaminu dyplomatyczno-konsularnego.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1923 r. o służbie przygotowawczej kandydatów na stanowiska służbowe I kategorii w Ministerstwie Spraw Zagranicznych oraz o egzaminie dyplomatyczno-konsularnym (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 190).

Prezes Rady Ministrów: *Switalski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

606.

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 23 października 1929 r.

w sprawie kwalifikacyj zawodowych do nauczania religii wyznań ewangelicko-augsburskiego oraz ewangelicko-reformowanego (Konsystorz Warszawski) w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 26 września 1922 r., dotyczącej kwalifikacyj zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych, której tekst jednolity ogłoszony został w za-

łączniku do rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 15 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 864), w stosunku do nauczania religii wyznań: ewangelicko-augsburskiego oraz ewangelicko-reformowanego (Konsystorz Warszawski) zarządzam co następuje:

**§ 1.** Kwalifikację zawodową do nauczania religii ewangelickiej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych stanowi stopień kandydata teologii ewangelickiej, otrzymany na wydziale teologii ewangelickiej Uniwersytetu Warszawskiego.

Osoby, które ukończyły wydział teologii ewangelickiej jednego z uniwersytetów zagranicznych, celem otrzymania kwalifikacji, o których wyżej mowa, po uzyskaniu w uniwersytecie państwowym w Polsce nostryfikacji swoich dyplomów, muszą ponadto wykazać dostateczną znajomość języka polskiego przez zdanie osobnego egzaminu.

Dopóki niema dostatecznej liczby kandydatów tak wykwalifikowanych, można uzyskać określone wyżej kwalifikacje zawodowe przez złożenie egzaminu „specjalnego” z religii ewangelickiej, ustanowionego przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Program i regulamin tego egzaminu unormuje osobne zarządzenie.

**§ 2.** Za posiadające kwalifikacje zawodowe do nauczania religii ewangelickiej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich uznaje się również osoby, które przed końcem grudnia 1924 r. odbyły co najmniej dwuletnią praktykę nauczycielską w Polsce w charakterze nauczycieli religii ewangelickiej, uznaną przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z właściwym konsystorzem, za zadowalającą i posiadającą:

- a) bądź dyplom ukończenia przed dniem 1 stycznia 1923 r. wydziału teologii ewangelickiej jednego z uniwersytetów w Polsce lub zagranicznych, uznanych przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za równorzędne z polskimi;
- b) bądź świadectwo do nauczania religii ewangelickiej, wydane przed dniem 11 lipca 1919 r. przez niemieckie naukowe komisje egzaminacyjne, a w czasie od dnia 11 lipca 1919 r. do dnia 1 października 1921 r. przez komisję egzaminacyjną na nauczycieli szkół średnich, utworzoną w Poznaniu rozporządzeniem Naczelnej Rady Ludowej;
- c) bądź świadectwo do nauczania religii ewangelickiej, wydane przed końcem lutego 1920 r. przez jedną z państwowych komisji egzaminacyjnych w Niemczech, powołanych do odbywania egzaminów wydziałowych, rektorskich, na nauczycieli liceów, a w czasie od dnia 1 stycznia 1919 r. do dnia 1 stycznia 1923 r. przez jedną z komisji egzaminacyjnych, powołanych przez właściwe władze polskie na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego do odbywania takichże egzaminów lub uznane przez nie w tym charakterze.

**§ 3.** Za posiadających kwalifikacje zawodowe do nauczania religii ewangelickiej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może uznać tych nauczycieli religii ewangelickiej, którzy:

- a) przed upływem r. 1923 ukończyli 30 lat życia, przed tymże terminem odbyli sześć semestrów jakichkolwiek wyższych studiów w charakterze studentów oraz 5-cio letnią praktykę szkolną w charakterze nauczycieli religii ewangelickiej, z czego co najmniej 2 lata w szkołach średnich ogólnokształcących lub seminarjach nauczycielskich, jeżeli Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego uzna: 1) w porozumieniu z właściwym konsystorzem praktykę za zadowalającą, 2) studja wyższe za dostatecznie udowodnione świadectwami prac seminaryjnych, egzaminów półrocznych i t. p.; lub
- b) choć nie mogą się wykazać studjami wyższymi w zakresie wskazanym w punkcie a), czynią jednak zadość wymienionym tam innym warunkom, jeśli Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, w porozumieniu z właściwym konsystorzem, uzna ich pracę za wybitną; lub
- c) przed dniem 1 stycznia 1923 r. ukończyli przynajmniej 40 lat życia oraz przed tymże terminem 12 lat pracy szkolnej w charakterze nauczycieli religii ewangelickiej, z czego co najmniej 5 lat w szkołach średnich ogólnokształcących lub seminarjach nauczycielskich, jeśli Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, w porozumieniu z właściwym konsystorzem, uzna pracę tę za zadowalającą.

**§ 4.** Osobom, które uzyskały kwalifikacje zawodowe na podstawie §§ 2 lub 3, wyda dyplomy na nauczycieli religii ewangelickiej szkół średnich ogólnokształcących i seminarjów nauczycielskich Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, który władny jest uzależnić wydanie dyplomu od stwierdzenia należytego władania w słowie i piśmie językiem polskim w wypadkach, gdy ubiegający się o dyplom nie ukończył polskiej szkoły średniej ogólnokształcącej lub polskiego seminarjum nauczycielskiego lub polskiej szkoły wyższej.

Osoby te winny wnieść, w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, udokumentowane podania drogą służbową do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

**§ 5.** Osoby, które w sposób określony w § 1 (ustęp trzeci) niniejszego rozporządzenia uzyskają kwalifikacje zawodowe do nauczania religii ewangelickiej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich, otrzymają dyplomy od właściwej komisji egzaminacyjnej.

**§ 6.** Osoby, które przystąpiły do nauczania religii ewangelickiej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, mają do dnia 1 lipca 1931 r. prawo nauczania religii ewangelickiej, z powyższym zaś

terminem prawo to tracą, o ile nie nabędą kwalifikacji, określonych w powyższych paragrafach.

§ 7. Osoby, wstępujące do szkolnictwa po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a nie posiadające przepisanych kwalifikacji, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może dopuścić do nauczania, jednak na okres nie dłuższy niż czteroletni.

§ 8. Wszystkie osoby, niezależnie od uzyskanych kwalifikacji zawodowych do nauczania religii ewangelickiej, muszą posiadać kanoniczne zezwolenie od właściwej władzy duchownej do udzielania nauki religii ewangelickiej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem pierwszym następnego miesiąca po jego ogłoszeniu.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:  
*St. Czerwiński*

607.

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 29 października 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa oraz Robót Publicznych o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz cegły.

Na mocy art. 1 punkt b) i art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 527) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 374) zarządza się co następuje:

§ 1. Uprawnienia przysługujące Ministrowi Spraw Wewnętrznych z art. 1 pkt. b) cytowanego na wstępie rozporządzenia przekazuje się w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa oraz Robót Publicznych wojewodom — z prawem dalszego przekazywania tych uprawnień, z wyjątkiem uprawnień do wyznaczania cen cegły, w trybie przewidzianym w ust. 2 art. 2 cytowanego rozporządzenia — powiatowym władzom administracji ogólnej oraz zarządom gmin miejskich lub wiejskich o charakterze miejskim.

Uprawnienia powyższe przekazuje się też Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy bez prawa dalszego przekazywania grodzkim władzom administracji ogólnej.

§ 2. Ceny na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec, wyroby masarskie oraz cegłę będą wyznaczane, o ile zajdzie tego potrzeba, dla zapobieżenia i przeciwdziałania zwwyżce cen nieusprawiedliwionej zwyczają kosztów produkcji lub wymiany.

Podstawą do wyznaczania cen są koszty produkcji i gospodarczo usprawiedliwione koszty wymiany.

§ 3. Władze uprawnione do wyznaczania cen wyznaczają je po uprzednim zasięgnięciu opinii powołanych przez nie komisji do badania cen.

§ 4. Komisja do badania cen składa się w równej części z przedstawicieli konsumentów oraz z przedstawicieli producentów i handlu.

§ 5. Członków komisji do badania cen powołuje kierownik władzy administracyjnej, przy której jest ona czynna, względnie kierownik zarządu gminy miejskiej lub wiejskiej o charakterze miejskim z pośród delegatów wskazanych przez spółdzielnie spóżywców i robotniczo-pracownicze związki, oraz przedstawicieli rolnictwa i zainteresowanych gałęzi przemysłu i handlu.

Przewodniczącym komisji jest z urzędu kierownik władzy administracyjnej, względnie zarządu gminnego, przy których komisja jest czynna lub ich zastępcy.

§ 6. O ile komisja składa się z większej liczby członków, wówczas na mocy regulaminu, może obradować w sekcjach, w których będą reprezentowani przedstawiciele wymienieni w § 4 i § 5.

Przewodniczącym komisji do badania cen jest z urzędu też przewodniczącym sekcji.

§ 7. Zakres działania komisji (sekcji) do badania cen obejmuje:

- opiniowanie na jakie rodzaje (gatunki) przedmiotów z pośród wymienionych w § 2 niniejszego rozporządzenia należy wyznaczyć ceny i w jakiej wysokości,
- badanie kalkulacji cen przedstawianych komisji przez wytwórców i kupców,
- wydawanie opinii co do wysokości cen na żądanie władz administracyjnych, sądów i instytucji publicznych.

§ 8. Sposób i porządek obrad komisji (sekcji) do badania cen określi regulamin wydany przez wojewódzkie władze administracji ogólnej (Komisarza Rządu m. st. Warszawy).

§ 9. Władza przekazująca uprawnienia zgodnie z postanowieniami § 1 niniejszego rozporządzenia ma prawo:

- uchylić decyzję władzy uprawnionej z poleceniem ponownego zasięgnięcia opinii komisji w myśl udzielonych jednocześnie wyjaśnień i wskazówek,
- rozwiązać komisję lub sekcję z równoczesnym poleceniem powołania nowej komisji lub sekcji w innym składzie,
- odwołać decyzję o przekazaniu uprawnienia do wyznaczania cen.